

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7198/2025-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Jadranki Liović Merkaš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mile Begovića iz Karlovca, Grge Tuškana 16a, OIB: 14805991905, zastupanog po punomoćniku Franji Ribiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska 69, OIB: 53056966535, zastupanom po punomoćniku Josipu Grošeti, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 16. travnja 2026. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Nine Marić, odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnika tuženika Ane Čegija, odvjetničke vježbenice, dana 27. svibnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska 69, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju Mili Begoviću iz Karlovca, Tuškanova 16A, OIB: 14805991905, 2.734,13 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama na:

- 0,87 EUR od 1. travnja 2007.
- 0,66 EUR od 1. ožujka 2008.
- 3,27 EUR od 1. travnja 2008.
- 11,47 EUR od 1. studenog 2008.
- 2,91 EUR od 1. prosinca 2008.
- 13,8 EUR od 1. siječnja 2009.
- 15,47 EUR od 1. veljače 2009.
- 16,23 EUR od 1. ožujka 2009.
- 14,49 EUR od 1. travnja 2009.
- 14,89 EUR od 1. svibnja 2009.
- 11,63 EUR od 1. lipnja 2009.
- 9,22 EUR od 1. srpnja 2009.
- 9,86 EUR od 1. kolovoza 2009.
- 11,13 EUR od 1. rujna 2009.
- 11,02 EUR od 1. listopada 2009.
- 9,74 EUR od 1. studenog 2009.
- 12,14 EUR od 1. prosinca 2009.
- 14,07 EUR od 1. siječnja 2010.

- 16,81 EUR od 1. veljače 2010.
- 16,18 EUR od 1. ožujka 2010.
- 19,9 EUR od 1. travnja 2010.
- 19,2 EUR od 1. svibnja 2010.
- 20,57 EUR od 1. lipnja 2010.
- 32,48 EUR od 1. srpnja 2010.
- 30,03 EUR od 1. kolovoza 2010.
- 37,52 EUR od 1. rujna 2010.
- 34,93 EUR od 1. listopada 2010.
- 30,77 EUR od 1. studenog 2010.
- 39,55 EUR od 1. prosinca 2010.
- 50,72 EUR od 1. siječnja 2011.
- 42,81 EUR od 1. veljače 2011.
- 45,58 EUR od 1. ožujka 2011.
- 42,06 EUR od 1. travnja 2011.
- 42,69 EUR od 1. svibnja 2011.
- 57,67 EUR od 1. lipnja 2011.
- 59,13 EUR od 1. srpnja 2011.
- 71,4 EUR od 1. kolovoza 2011.
- 64,99 EUR od 1. rujna 2011.
- 57,98 EUR od 1. listopada 2011.
- 56,71 EUR od 1. studenog 2011.
- 56,18 EUR od 1. prosinca 2011.
- 59,33 EUR od 11. siječnja 2012.
- 61,84 EUR od 11. veljače 2012.
- 62,13 EUR od 10. ožujka 2012.
- 60,46 EUR od 11. travnja 2012.
- 63,18 EUR od 12. lipnja 2012.
- 63,18 EUR od 12. lipnja 2012.
- 60,6 EUR od 20. srpnja 2012.
- 60,38 EUR od 17. kolovoza 2012.
- 55,9 EUR od 19. rujna 2012.
- 58,21 EUR od 1. listopada 2012.
- 60,72 EUR od 9. studenog 2012.
- 59,44 EUR od 7. prosinca 2012.
- 61,87 EUR od 11. siječnja 2013.
- 57,95 EUR od 20. veljače 2013.
- 60,52 EUR od 1. ožujka 2013.
- 61 EUR od 12. travnja 2013.
- 55,13 EUR od 23. svibnja 2013.
- 53,97 EUR od 1. lipnja 2013.
- 53,84 EUR od 1. srpnja 2013.
- 55,87 EUR od 21. kolovoza 2013.
- 57,17 EUR od 19. rujna 2013.
- 58 EUR od 17. listopada 2013.
- 59,02 EUR od 16. studenog 2013.
- 61,59 EUR od 18. prosinca 2013.
- 58,38 EUR od 10. siječnja 2014.
- 62,63 EUR od 25. veljače 2014.
- 63,09 EUR od 1. ožujka 2014.

do 31. prosinca 2007. u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao i da mu nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.946,81 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, počam od 27. svibnja 2026. do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom, kao kreditorom, sklopio 22. veljače 2007. Ugovor o kreditu broj: 148-50-3934530 koji je ovjeren kod javnog bilježnika Nine Bubaš Magličić iz Karlovca pod poslovnim brojem OV-2119/07. Temeljem tog Ugovora, tuženik mu je stavio na raspolaganje kunski kredit u protuvrijednosti 17.749,81 CHF, prema srednjem tečaju tuženika vezanom uz valutnu klauzulu za CHF važećem na dan korištenja kredita, odnosno danu uplate iznosa kredita. Tuženik je u unaprijed formuliranom standardiziranom Ugovoru u čl. 2. naveo visinu kamatne stope u iznosu 5,20% godišnje, iskazavši da je ista promjenjiva i to na način da ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke bez navođenja ikakvih parametara na koji način će se ona mijenjati. Odredba Ugovora o kreditu po kojoj Tuženik svojevrijedno mijenja kamatnu stopu, ovisno o svojoj jednostranoj odluci, neodređena je, neodrediva i nerazumljiva potrošaču i kao takva dovodi potrošača u neravnopravan položaj. U vrijeme zaključenja Ugovora tuženik nije s tužiteljem pojedinačno pregovarao, niti je utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na promjenu stope ugovorene kamate, čime je prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja. Stoga je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena i kao takva ništetna. U čl. 1. Ugovora određeno je da tuženik odobrava tužitelju, kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.749,81 CHF prema srednjem tečaju za CHF (tada) tuženika važećem na dan korištenja kredita. Čl. 2. Ugovora određeno je da se kamata obračunava mjesečno, da je uključena u anuitete te da se kredit otplaćuje u 84 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na

dan dospijeća, prema otplatnom planu koji Kreditor uručuje tužitelju kao korisniku kredita po isplati kredita, a koji anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu. U konkretnom slučaju, tuženik nije informirao tužitelja, niti prije sklapanja, niti u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, o karakteristikama i specifičnostima valute CHF i mogućim ekonomskim pojavama tijekom otplate kredita koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te tužitelj nije bio informiran i upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom u CHF. Ugovorne odredbe kojima se isplata (glavnica) kredita i otplata mjesečnih anuiteta veže uz CHF nisu bile razumljive tužitelju - budući da tužitelj, kao prosječni potrošač, ne raspolaže stručnim znanjem pa mu nisu poznati priroda i specifičnosti predmetne valute, a tuženik (kao banka – trgovac) ga o tome ni na koji način nije informirao, nego mu je dao na potpis unaprijed formulirani Ugovor. Poziva se na predmet kolektivne zaštite potrošača u kojem je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđenom odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno da je, među ostalim, i tuženik u razdoblju od 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača odnosno korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Tijekom otplate kredita, tuženik je u nekoliko navrata mijenjao stopu redovite kamate, time i visinu mjesečnog anuiteta. Odredba čl. 2. Ugovora u dijelu u kojem je redovna kamata tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama tuženika je nepoštena i ništetna. Drži da je tuženik dužan, po osnovi stjecanja bez osnove, vratiti tužitelju sve što je on platio povrh onoga što je bio dužan platiti, odnosno preplaćenu razliku anuiteta koja je nastala zbog povećanja početne kamatne stope i rasta tečaja švicarskog franka. Stoga ustaje s tužbom i konačno uređenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 6. ožujka 2023. (stranica 409-415 spisa) i uređenim na glavnoj raspravi od 16. travnja 2026. (stranica 475 spisa) traži isplatu 2.734,13 EUR po osnovi tečajne razlike, sa zateznim kamatama na svaki pojedini iznos od njegova dospijeća do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu od 24. kolovoza 2021. protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor zastare. Navodi da je zastarni rok za traženje isplate u individualnom sporu temeljem jednostrane promjene kamatne stope, temeljem presude Trgovačkog suda u zagrebu u kolektivnom sporu posl. br. P-1401/2012 započeo teći 13. lipnja 2014. i trajao je pet godina, te završio 13. lipnja 2019., slijedom čega je nastupila zastara za potraživanje s naslova promjenjive kamatne stope. Ističe da je tužiteljeva tražbina svakako zastarjela, jer tužitelj niti ne traži restituciju, vraćanje u prethodno stanje, već tražeći zakonske zatezne kamate, traži više od onoga što je ikada platio tuženiku, a koje traženje je neosnovano, pa da je Ugovor i djelomično ništetan, a čemu se tuženik protivi. Ističe da niti iz jedne od rješidbi na koje se tužitelj poziva ne proizlazi da postoji ijedna okolnost koja bi ukazivala na nedopuštenost ugovaranja valutne klauzule. Sve navedene rješidbe osnivaju se samo na dopuštenost ugovaranja i primjene dijela odredbe da „se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak“, ne i na samoj činjenici da su strane ugovorile valutnu klauzulu. Navodi da je općepoznato je da su krediti u švicarskim francima u razdoblju kada je Ugovor sklopan, za

korisnike kredita bili povoljniji od kredita koji su imali valutnu klauzulu povezanu sa drugim valutama, odnosno kredita bez valutne klauzule, te je razumna pretpostavka da je tužitelj kao i ostali građani koji su se odlučili za kredit uz valutnu klauzulu u CHF donio svoju odluku vođen upravo tom okolnošću, željom da plaća nižu kamatu od one koje bi plaćao na kredit uz valutnu klauzulu u drugoj valuti odnosno na kredit bez valutne klauzule. Stoga je tužitelj bio svjestan i informiran o rizicima takve odluke i da ih je uzeo u obzir, no kao svoj primarni cilj je postavio ostvarenje uštede, odnosno koristi, na način da plaća manju kamatu, dok je pitanje mogućnosti promjene okolnosti i procjene rizičnosti valute u kojem je iskazana valuta obveze ocijenio sporednim, a odabrao ju je vlastitom voljom. Tuženik je pri sklapanju Ugovora postupao sukladno načelu savjestnosti i poštenja, te je Tužitelju dao sve potrebne informacije za donošenje odluke o sklapanju Ugovora. Članak 7. Ugovora koji sadrže određenje valutne klauzule je bio lako uočljiv, jasan i razumljiv. Protivi se preinaci tužbe povišenjem tužbenog zahtjeva kako je to tužitelj učinio u podnesku od 6. ožujka 2023. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu parničnog troška.

3. Ranijom presudom ovog suda posl. br. P-4519/2021-22 od 26. ožujka 2024. naloženo je tuženiku platiti tužitelju 2.274,13 EUR sa zateznim kamatama na svaki pojedini iznos od njegova dospijeća do isplate, kao i nadoknaditi mu parnični trošak u visini 1.609,31 EUR, dok je odbijen tužbeni zahtjev za isplatom 846,66 EUR od njegova dospijeća do isplate, koji je tužitelj potraživao s osnova promjenjive kamatne stope.

4. Po žalbama stranaka, presudom i rješenjem Županijskog suda u Varaždinu, Stalne službe u Koprivnici poslovni br. GŽ-680/2024-2 od 1. listopada 2025. ta presuda je potvrđena u točki II izreke kojom je odbijen tužbeni zahtjev za navedeni iznos, a ukinuta u toč. I izreke kojom je tužitelju dosuđeno 2.274,13 EUR budući taj broj ne odgovara zbroju pojedinačnih iznosa koji iznosi 2.734,13 EUR.

5. U ponovljenom postupku, sud je pročitao ranije provedene dokaze: Ugovor o kreditu broj 148-550-3934530 od 22. veljače 2007. (stranica 89-93 spisa), otplatni plan (stranica 9-13 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (stranica 85-88 spisa), ponuda za kupnju motornog vozila od 20.2.2007. (stranica 94 spisa), Opći uvjeti poslovanja sa stanovništvom (stranica 321-323 spisa), tablica tržišnih parametara za kredite (stranica 354-357 spisa), zahtjev za kredit (stranica 358-359 spisa), promotivni uvjeti za odobravanje kredita građanima za kupnju novih i rabljenih automobila u periodu od 1.2.2007. do 31.3.2007. (stranica 360-361 spisa), financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću (stranica 385-404 i 480 spisa), te saslušanjem tužitelja (stranica 419-420 spisa).

6. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

7. Među strankama nije prijeporno:

- da su sklopile Ugovor o kreditu broj 148-550-3934530 od 22. veljače 2007. u kunsnoj protuvrijednosti 17.749,81 CHF prema srednjem tečaju tuženika za CHF, na dan korištenja,
- da je ugovorena redovna kamatna stopu od 5,20% godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora,

- da je rok otplate kredita određen na 84 mjeseci, s korištenjem kredita najkasnije 31. svibnja 2007. radi kupnje rabljenog automobila s otplatom u jednakim mjesečnim obrocima u kunsjoj protuvrijednosti po tuženikovom srednjem tečaju u CHF na dan dospelosti prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku kredita tj. tužitelju nakon otplate, te ti obroci dospijevaju na otplatu zadnjeg dana u mjesecu,
- da je kredit po Ugovoru u cijelosti otplaćen.

8. Prijeporno je:

- jesu li ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF ništetne,
- pa posljedično tomu,
- je li tužitelj preplatio svoje dugovanje po Ugovoru o kreditu,
- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva,
- zastara tražbine tužitelja.

9. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe čl. 81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), dalje ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

10. Nije prijeporno da je tuženik sastavio Ugovor o kreditu.

11. Tužitelj u svom iskazu navodi da je temeljem navedenog Ugovora o kreditu kupio vozilo za osobne potrebe, a u vrijeme zaključenja Ugovora i njegove otplate nije bio vlasnik trgovačkog društva ili obrta. Kupovao je polovno vozilo i nakon što je isto izabrao došao je kod tuženika kako bi se dogovorio za kredit. Ponuđen mu je kredit u valuti CHF i predložen kao najpovoljniji, budući da se radi o stabilnoj valuti. Tom prilikom ga nitko nije upozorio na rizik ugovaranja te valute. Po zanimanju je pekar i u to vrijeme je radio u Žito-Proizvod u Karlovcu i vozilo mu je trebalo za vlastite potrebe kako bi mogao ići na posao i s posla. Ugovor je pročitao, ali nije razumio pojam valutne klauzule, niti mu je itko to objasnio. Vozilo mu je trebalo budući je radio po noći i išao na posao i s posla kada nema javnog prijevoza. Nije dobivao obavijesti od banke vezane uz promjenu kamatne stope i tečaja. Nakon što su mu mjesečni anuiteti počeli rasti otišao je pitati u banku što se događa i zašto je tome tako, a njihove odgovore uopće nije razumio.

12. Sud prihvaća iskaz tužitelja jer je logičan i uvjerljiv te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužitelj bio prosječan potrošač u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, jer je fizička osoba i sklapao je pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, uzevši u obzir namjenu ovog Ugovora tj. kupnju novog vozila. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužitelju što znači ugovaranje valute CHF, kao i rizike koje on preuzima na sebe.

13. Glede valutne klauzule, Vrhovni sud Republike Hrvatske, (dalje u tekstu VSRH) je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2221/2018 prihvatio obrazloženje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje u tekstu VTSRH) u presudi poslovni broj PŽ-6632/2017 kojim je utvrđeno da nije bilo pojedinačnih pregovaranja o ovoj ugovornoj odredbi, te da potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj upravo zato jer ju je unaprijed sastavio trgovac tj. tuženik pa slijedom toga ovaj sud ocjenjuje da nije moguće to tumačiti kao pojedinačno pregovaranje. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo tj. da je u njoj izložena konkretna djelovanja i učinci, te rizici koji utječu na kreditnu zaduženost, sve uz predložene točnih kriterija razumljivih prosječnom potrošaču bez stručnoga znanja, a da bi potrošač mogao procijeniti svoj rizik i opseg svoga zaduženja cijelo vrijeme trajanja Ugovora o kreditu. Po ocjeni ovog suda to nije učinjeno ni na koji način. Konačno, banke, pa i tuženik su trebali obavijestiti potrošača tj. tužitelja o svim rizicima koje on prihvaća sklapanjem ovakvog ugovora s valutnom klauzulom ili ih uklopiti u sadržaj tog Ugovora o kreditu, kako bi potrošač tj. tužitelj mogao razumjeti što mu donosi ova ugovorna odredba i odlučiti sam o tomu, sve sukladno obveznopravnom načelu savjesnosti i poštenja, što banke tj. tuženik nije učinio premda su sami trgovci tj. banke znali te rizike. Sve to uz činjenicu da tada nije bilo propisano kako banke moraju u vrijeme pregovaranja obavijestiti potrošača o nekim konkretnim činjenicama na osnovi kojih će prosječan potrošač moći procijeniti rizike valutne klauzule i odlučiti o svojim obvezama tijekom trajanja ugovora o kreditu, ali primjenom načela savjesnosti i poštenja postoji opća dužnost svih sudionika obveznih odnosa učiniti sve da se u potpunosti postigne informirana suglasnost o svim bitnim čimbenicima namjeravanoga pravnog posla, pa i tečajne razlike, tim više što je priroda i posebnost ove valute poznata bankama, a ne i prosječnom potrošaču koji nema stručnog znanja, što sve uzrokuje bitnu neravnotežu u njihovim pravima i obvezama.

14. Dakle, banke znaju za rizik ugovaranja valutne klauzule u CHF-u i uvjeravaju potrošače da je ta valuta sigurna i često procjenjuju same da su potrošači kreditno sposobni samo za takav ugovor, što prosječnog potrošača bez toga stručnog znanja navodi na sklapanje ovakvog ugovora. Takvo postupanje uzrokuje neizvjesnost iznosa glavnice kredita i njegove cijene tj. kamata, jer je ovdje vezano za CHF, što nadalje dovodi do promjenjivosti bitnih elemenata tog ugovora, zbog tečajnih razloga, a banke znaju da je uz CHF vezan posebni rizik kao valute utočišta, ali utočište za bankovne obveze, a ne za potrošačeve, te tako taj rizik preuzima potrošač bez svoga znanja, koji je k tomu potaknut na sklapanje ovakvog ugovora nižim tečajem, u početku, što je samo po sebi nepošteno.

15. Na osnovi odredbe čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23), dalje ZOO-a, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer valutna klauzula nije bila uvjet ugovora, niti je bila odlučna pobuda. Sve i da su ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 324. st. 1. ZOO-a, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl. 324. st. 2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. ZZP-om ustanovljena ništetnost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Također odredba čl. 326. st. 2. ZOO-a se ne primjenjuje, premda je ugovor u cijelosti ispunjen prije utuženja, jer uzrok

ništetnosti nije bila zabrana manjeg značenja tj. ovdje je riječ o tuženikovom postupanju suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je osnovno pravilo obveznih odnosa.

16. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti i informirati je o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, što je izostalo i imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Primjenom navedenih ugovornih odredbi tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja), što je suprotno odredbi čl. 247. ZOO-a, koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a jer je neizvjesna visina novčanog iznosa koji tužitelj mora vratiti tuženiku.

17. Pri tome valja istaknuti da se na pravne odnose i sporove proizašle iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, a na koje se dakle neposredno ne primjenjuje pravo Europske unije, međutim, u tim slučajevima postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

18. U odnosu na tuženikove prigovore o primjeni navedenih presuda VSRH, vrijedi odredba čl. 502. c ZPP-a radi čega je taj prigovor neosnovan. Sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a, opravdano se tužitelj u ovoj (posebnoj) parnici za isplatu poziva na pravno utvrđenje iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012, jer je istom presudom u odnosu na tuženika prihvaćen zahtjev tužbe radi zaštite kolektivnih interesa i prava i to zato što je protivno zakonu, bez pojedinačnog pregovaranja unosio u potrošačke ugovore nepoštene (i ništetne) odredbe o valutnoj klauzuli u CHF čime su povrijeđeni zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava potrošača. Naime, u skladu s navedenom zakonskom odredbom, u ovoj parnici u kojoj se tužitelj poziva na utvrđenja iz kolektivnog spora, ovaj je sud vezan za utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je zahtjev za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača usvojen.

19. U odnosu na istaknuti prigovor zastare ističe se da je VSRH u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl. 241. ZOO, te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kondikcijski zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina pa je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koja je podnesena 4. travnja 2012., prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka prekinula je zastarijevanje. Presuda u

kolektivnom sporu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF je postala pravomoćna 14. lipnja 2018. Individualnu je tužbu tužitelj u ovom predmetu podnio 28. svibnja 2021., dakle očito prije isteka petogodišnjeg zastarnog roka za individualne restitucijske zahtjeve koji počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača, a koji je istekao 14. lipnja 2023. Osim toga, prilikom donošenja odluke o pitanju zastare u konkretnim predmetima treba cijeliti i da je Republika Hrvatska postala punopravnom članicom Europske unije 1. srpnja 2013., od kada pravo Europske unije čini dio njezinog pravnog poretka i mora se primjenjivati, dapače to pravo je nadređeno onom nacionalnom. Takva obveza primjene prava Europske unije postoji u odnosu na sve one pravne odnose koji su u području primjene prava Europske unije, a koji odnosi su nastali nakon ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju.

20. Ono što tužitelj potražuje u novčanom dijelu tužbenog zahtjeva jest razlika između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF-a na dan stavljanja kredita na raspolaganje i svota koje je plaćao zbog rasta tečaja te valute, te je to jedina i pravilna mogućnost izračuna onoga što je tuženik stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja.

21. Na okolnost visine tražbine tužitelja i tijeka kamata, odnosno izračuna iznosa koje je tužitelj stvarno plaćao po osnovi valutne klauzule i iznosa koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju CHF na dan korištenja kredita, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku.

22. Iz njegovog nalaza i mišljenja proizlazi da ukupna razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule prema početnom otplatnom planu po srednjem tečaju kreditora važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema početnom otplatnom planu po srednjem tečaju kreditora važećem na dan isplate kredita za sve anuitete za koje je Nalazom utvrđena preplata iznosi 20.600,35 kn, odnosno 2.734,13 EUR. Ukupna razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule prema početnom otplatnom planu po srednjem tečaju Kreditora važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema početnom otplatnom planu po srednjem tečaju Kreditora važećem na dan isplate kredita za sve anuitete za koje je Nalazom utvrđen manje plaćeni iznosi 293,85 kn, odnosno 39,00 EUR.

23. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je vještak odgovorio na zadatak vještačenja, a njegov nalaz i mišljenje je jasan, detaljno obrazložen, stručan i izrađen na temelju cjelokupne relevantne dokumentacije, a ni stranke na isti nisu imali prigovora glede matematičkog izračuna.

24. Kako je prihvaćen nalaz i mišljenje vještaka, to je usvojen tužbeni zahtjev i tužitelju dosuđen, po osnovi preplaćenih anuiteta zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, traženi iznos od 2.734,13 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na svaki pojedini mjesečni iznos od njegova dospijeca do isplate, temeljem čl. 1111. ZOO-a.

25. Zatezne kamate na pojedine svote su dosuđene od dana dospelosti tj. prvog dana nakon toga u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do isplate u visini određenoj

čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

26. Sud je dopustio preinaku tužbe povišenjem tužbenog zahtjeva u podnesku od 6. ožujka 2023., sukladno nalazu i mišljenju vještaka, jer tužitelj isto nije mogao učiniti prije provedenog dokaza financijskim vještačenjem i jer je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl. 190. ZPP-a.

27. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (3.580,79 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23).

28. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 100 bodova), zastupanje na ročištima održanim dana 9.5.20221. 18.10.2022., 6.11.2023, 22.2.2024., 16.4.2026. i 27.5.2026. (Tbr 9. toč. 1. i 3. OT 550 bodova), sastava podneska od 21.9.2021. i 6.3.2023. (Tbr 8. toč. 1. OT 200 bodova), odnosno 850 bodova ili 1.700,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 425,00 EUR, što ukupno iznosi 2.125,00 EUR, koji iznos je umanjen za 24% odnosno za 510,00 EUR, za koliko tužitelj nije uspio u parnici, a tuženik jest, tako da priznati trošak zastupanja tužitelja s PDV-om iznosi 1.615,00 EUR, čemu je pribrojen trošak plaćenog predujma za provođenje financijskog vještačenja u iznosu 331,81 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 1.946,81 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

29. Budući da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud mu je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 27. svibnja 2026. do isplate.

30. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a

U Zagrebu, 27. svibnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu u Varaždinu, Stalnoj službi u Koprivnici. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku 15 dana od objave ove presude.

Dna:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-93de6**

Kontrolni broj: **0895f-9d531-ecd15**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.